

שולחן ערוך אדמו"ר הזקן

אורה חיים סימנים קנה-קנו

בתוך [חצאי-ריבוע] – מה שנוסף במהדורה המודפסת (או שונה). באותיות קטנות – הוספות מכתב-יד

שולחן ערוך אדמו"ר הלכות בית הכנסת

קנ"ה) לילך מבית הכנסת לבית המדרש ובו ב' סעיפים

א) כל איש ישראל (רמב"ם ש"ע יו"ד סי' רמו) חייב בתלמוד תורה בין עני בין עשיר בין שלם בגופו בין בעל יסורין ואפילו עני המחזיר על הפתחים ואפילו בעל אשה ובנים שצריך לטרוח אחר פרנסתו חייב לקבוע לו עת לתלמוד תורה ביום ובלילה שנאמר והגית בו יומם ולילה. ובעת זו צריך [שילמוד] תלמוד תורה שבכתב ותורה שבעל פה הלכות פסוקות ותלמוד ולא תלמוד בלבד אם הוא תחלת לימודו לפי שבתחלה צריך לידע הרבה מן האיסור והמותר בלא טעמים וראיות ואיך לעשות המצות הנהוגות כדי שידע לשמור ולעשות ולא יחטא קודם שידע הכל על נכון מעומק לימוד התלמוד וגם צ"ל רגיל בדברי הנביאים וחכמתם ושאר כל הכ"ד ספרים כדי שיכנוס בלבו יראת שמים (הר"י פ"ג דברכות). ועת זו שביום מצוה מן המובחר לקבוע אותה מיד אחר התפלה קודם שילך לעסקיו וכל (ברכות ס"ד) היוצא מבית הכנסת לבית המדרש והולך ללמוד זוכה ומקבל פני [ה]שכינה שנאמר ילכו מחיל אל חיל יראה אל אלהים בציון [(וע"ש בתלים בתרגום יונתן ובגמרא סוף מסכת מ"ק דכ"ט ע"א ובמד"ר פ' שמות ספ"ב ובירושלמי ספ"ד דשביעית)] וקביעות העת (טוש"ע) צריך שיהיה קבוע[ה] ותקועה בענין שלא יעבירונו אף אם [הוא] סבור להרויח הרבה. ומכל מקום קודם שילך לבית המדרש יכול לאכול פת שחרית אם הוא רגיל וטוב שירגיל בו כי פ"ג מיני חלאים [כמנין מחלה] תלויים במרה וכולם

ס"ל אמת' ק"י בות הכנסת
קדשה) אמת' מקדש' אמת' על' ס' סודות

א) אמת' נשכחו (מקדש' ש"י יל"ה ס' חנו) חונק

בת"ה בת' על' בת' עשיר' בת' שלש' חלפ' אמת' בת'

בת' נשכחו אמת' על' אמת' על' אמת' אמת' חונק

אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת'

אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת'

אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת'

אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת'

אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת'

אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת'

אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת'

אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת'

אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת'

אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת'

אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת'

אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת'

אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת'

אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת'

אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת'

אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת'

אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת'

אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת' אמת'

פת במלח וקיתון של מים שחרית מבטלתן. ומצוה (טור) להנהיג עצמו בהנהגה טובה לשמור בריאותו כדי שיהיה בריא וחזק לעבודת בוראו ועל כן אינו רשאי לסגף עצמו אלא אם כן יש בו צורך לעבודה כגון (רמב"ם ב"ח פרק י' ובמדע) שטבעו נוטה להיות שטוף בתאוות אכילה ושתייה או שאר תאוות ואי אפשר לו לכפות טבעו אלא אם כן יטה עצמו לקצה אחרון ולנהוג [בעצמו] בפרישות לגמרי מאותו דבר ושטבעו כוסף לו [ומנהיג] ויתנהג בזה זמן רב עד שידע בנפשו שאף אם ינהג עצמו בזה הדרך הממוצע לא יטנו טבעו מדרך הישרה. וזהו כלל לכל המדות שבאדם חוץ מן הגאווה והכעס [שבהם אין ראוי לילך במדה בינונית אלא להתרחק מגובה הלב והכעס עד קצה האחרון וכמו שאמרו חכמים מאד מאד הוי שפל רוח בפרק ד' דאבות משנה ד' יע"ש בפירוש הרע"ב ובפי' המשניות להרמב"ם שהאריך בזה וכן בענין הכעס וכמו שיתבאר לקמן סימן קנ"ו ס"ג]:

(ב) אם (פ"ה מ"א) צריך לעשות דבר נחוץ מיד אחר התפלה ורוצה ללות עת הקבוע לו ולפורעה אחר כך ביום או בלילה ([כמו שיתבאר בסימן רל"ח ס"ב מהש"ס דערובין פרק הדר ד' ס"ה ע"א]) אף על פי כן טוב שילמוד אפילו הלכה אחת או פסוק אחד מיד אחר התפלה. ואף (הרר"י) מי שאינו יודע ללמוד ילך לבית המדרש ושכר הליכה בידו או יקבע לו מקום וילמוד מעט [בזה] כמה שיודע ויכניס יראת שמים בלבו ויפשפש במעשיו אולי ימצא בהם איזה צד עבירה ויפרוש ממנה:

קנ"ו) סדר משא ומתן ובו כ"ב סעיפים

(א) לא אמרו [(וכ"ה בפרש"י בתהלים ס"י) קיט ע"פ עת לעשות לה' הפרו תורתך ובילקוט (שם)] (מ"א) קביעות עתים לתורה אלא במי שצריך לעסוק בדרך ארץ להחיות נפשו ונפשות ביתו אבל מי שאינו צריך לכך או שמתפרנס משל

ע"ה אמת אלהי הברוך נ"ו

פתי קולו וקולו סו עז עמנו עמנו ונצלה (טור)

אחריהם עזבו אלהי טעם אשור קניעו את (ישיבה)

קיום ונח אדלתי הלאו נדב אומ רשמי אסוף

עצמו אה"ו יש בו צלם אדלתי בני (רשמי אסוף)

(קצרה) שבתו מטה אהות שולן הלאו אפולה

נשתי אלו שמי תמות אה"ו או אפולת טבחו אה"ו וטה

עצמו אה"ו אה"ו ונצלה אפולת אה"ו ונצלה

שבתו אה"ו או אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו

העניו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו

א"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו

שבתו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו

(ב) אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו

העניו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו

אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו

העניו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו

אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו

אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו

אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו

אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו

אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו

אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו

אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו אה"ו

אחרים חייב לקיים והגית בו יומם ולילה כמשמעו [ועיין בסנהדרין פרק חלק דף צ"ט ע"ב ובמנחות פרק י"א דף צ"ט ע"ב צא ובדוק כו' ושאר תנאי שם לא פליגי אלא במי שצריך לעסוק בדרך ארץ ובאדר"נ פ' כ"א ובמד"ר ריש פתיחתא דאיכה ובקהלת רבה דף קט"ו א ע"פ בשפל קול הטחנה מה טחנה זו כו']. ואף מי שצריך לכך (ברכות ל"ה) לא יעשה מלאכתו עיקר אלא עראי כדי (מ"א) פרנסתו בלבד ותורתו קבע וזה וזה [יתקימו] יתקיים בידו אבל (משנה פ"ב דאבות) כל תורה שאין עמה מלאכה כלל סופה בטלה וגוררת עון כי העוני (עירובין מ"א) יעבירנו על דעת קונו אלא (רמב"ם) מי שחשקה נפשו בתורה ונשאו לבו לקיים מצוה זו כראוי יעשה מלאכה מעט בכל יום כדי חייו ושאר [יומו ולילו עוסק] יום ולילה יעסוק בתורה:

(ב) וכשעושה מלאכה (רמב"ם) או נושא ונותן לא תהיה כוונתו אלא [כדי] למצוא צרכי הגוף כדי שיוכל לעבוד לבוראו כמ"ש בכל דרכיך דעהו וגו' [(משלי סי' ג' ו') (ועיין מזה באדר"ן פי"ז ובח' פרקים להרמב"ם פ"ה)]. וחייב (קדושין ל"ו) כל אדם ללמוד לבנו מלאכה או (ס"ב) לעסוק בסחורה ואם אינו עושה כן כאלו מלמדו (ללסטם את הבריות) לסטות שסופו ללסטם את הבריות בשביל פרנסתו. ויזהר לישא וליתן באמונה שלא יחליף את דיבורו שנאמר והין צדק יהיה לך (ב"מ נ') שיהיה הן שלך צדק [ולאו שלך צדק כלומר כשאתה מדבר הן או לאו קיים דבריך והצדק אותם] (ועיין בהרמב"ם פ"ה מה' דיעות הי"ג ופ"ז מה' מכירה ה"ח ובפי' המשניות סוף שביעית ובשל"ה במסכת חולין שלו דף קי"ד ע"א גבי ענין מו"מ באמונה) וכל המחליף את דיבורו כאילו עובד [כוכבים ומזלות] עבודה זרה ואפילו מחשבה (כ"ב פ"ח) שנגמרה בלבו טוב לקיימה [כל מי] ולמי שיש בידו יראת שמים שנאמר ודובר אמת בלבבו [(תהלים סי' טו)] במה דברים אמורים בדבר שבינו לחבירו אבל [(אם)] דברי עצמו מצרכיו אם אין [בהן] בהם סמך מצוה אין צריך [לקיימן] לקיימה. ואפילו מפני השלום לא יבטיח שקר לחבירו ולא אמרו מותר לשנות מפני השלום אלא בסיפור דברים שכבר עברו [(ומכל מקום צ"ע קצת כיון שהשלום גדול מכל המצות כמ"ש במ"ר פ' חוקת ע"פ בקש שלום ורדפהו ובגמ' התיר לשנות דבורו מפני השלום והרי"ף פ' אלו מציאות כתב דלאו היתר הוא אלא מצוה א"כ מנלן דלשנות בלהבא אסור שמא יש להתיר ע"ד בכל דרכיך דעהו פ"ט דברכות דף ס"ג ע"א ועי' במד"ר פ' בראשית פ"א ועי' באליה רבא מזה ובפמ"ג] ולא בדבר שלהבא. ויזהר מלהזכיר שם שמים

לבטלה שבכל מקום (נדירים ז') שהזכרת השם מצויה מיתה או עניות מצויה [[ופשוט לחלק בין דין זה ובין שאלת שלום חבירו בשם שהתירו חכמים במשנה פ"ט דברכות]]. ויזהר מלשבע אפילו באמת שאלף עיירות היו [לן] לינאי המלך וכולם נחרבו לפי שהיו נשבעים שבועות אף על פי שהיו מקיימים אותם. ויזהר (סנהדרין ס"ג) מלהשתתף עם הנכרי שמא יתחייב לו הנכרי שבועה וישבע בעבודה זרה שלו ונמצא עובר משום לא ישמע על פיך. ועכשיו נהגו להקל בזה לפי (ר"ן ורמ"א) שהנכרים שלנו שבימינו אינם נשבעים בעבודה זרה שאף שמזכירים שם עבודה זרה מכל מקום כוונתם לעושה שמים וארץ אלא שמשתתפים שם שמים ודבר אחר ולא מצינו שיש בזה משום ולפני עיור לא תתן מכשול שבן נח אינו מוזהר על השיתוף ולשאת ולתת עמהם בלי שותפות מותר בכל מקום ובכל זמן שלא ביום אידם:

ג) (רמב"ם) מצות עשה מן התורה לילך בדרכי ה' שנאמר והלכת בדרכיו [[(בפ' תבא כח ט)]]. וכך למדו (ספרי) בפירוש מצוה זו מה הוא נקרא חנון אף אתה היה חנון [ועושה מתנת חנם] מה הוא נקרא רחום אף אתה היה רחום מה הוא נקרא ארך אפים אף אתה היה ארך אפים וכן שאר כל המדות שיש באדם צריך להדמות עצמו בהם לבוראו ולמאוס ברע שבהם ולבחור בטוב. וכיצד ירגיל אדם עצמו במדות טובות עד שיקבעו בו יעשה וישנה וישלש במעשים שעושה על פי המדות האלו ויחזור בהם תמיד עד שתהיה עשייתן קלה בעיניו ויקבעו המדות בנפשו כגון אם היה כילי יפזר ויתן ממון הרבה לעניים

ויגמ[ו]ל חסד גם לעשירים ויחזור ויתן עד שתקבע בנפשו מדת [ו]רב חסד שנשתבח בה הקדוש ברוך הוא. ואחר שתקבע בנפשו מדה זו [(בערכין פרק המקדיש שדהו דף כ"ח ע"א במשנה וגמרא שם ובכתובות פרק נערה דף נ' ע"א ועיין בפרש"י פ"ב דביצה דף ט"ז ע"א ובפרק ו' דחולין דף פ"ד ע"א)] לא יפזר יותר מדאי שזו אינה דרך טובה ותקנת חכמים שלא יבזבז יותר מחומש אלא ינהוג בדרך [המיצוע] הממוצע הוא דרך הטובה ו[ה]ישראל. חוץ **יבזבז-יותר** משפלות הרוח שמאד מאד הוי שפל רוח כי תועבת ה' כל גבה לב [(משלי סי' טז ה')] לכן יתרחק מזה עד קצה [ה]אחרון וכל המגביה (סוטה ד') לבבו כאלו כפר בעיקר שנאמר ורם לבבך ושכחת את ה' וגו' [(בפ' עקב ח' י"ד)] וכל מי שיש בידו גסות הרוח [הוא] ראוי לגדעו כאשרה ואין עפרו ננער בתחיית המתים. וכן הכעס מדה רעה מאוד ומגסות הרוח היא באה לכן יתרחק [מזה] ממנה גם כן עד קצה אחרון ואפילו (רמב"ם) אם צריך לכעוס על העם להפריש[ם] מדבר עבירה ולהחזירם למוטב יראה עצמו בפניהם כאלו הוא כועס ותהיה דעתו מיושבת עליו בינו לבין עצמו ואמרו חכמים (שבת כ"ה) כל הכועס כאלו עובד [כוכבים ומזלות] עבודה זרה ונשמתו מסתלקת ממנו שנאמר טורף נפשו באפו [(באיוב סי' י"ח ד)] לפיכך ציוו להתרחק מן הכעס כל כך עד שינהיג עצמו (רמב"ם) שלא ירגיש כלל לדברי המכעיסים וזו דרך צדיקים עלובים ואינם עלובים שומעים חרפתם ואינם משיבים עושים [מאהבה] מאהבת ה' ושמחים ביסורים ועליהם הכתוב אומר ואוהביו כצאת השמש בגבורתו [(בס' שופטים סוף סי' ה')]. ואם [הוא] תלמיד חכם (יומא ק"ב) וחירפו

וביזהו אחד מהעם שהוא לא ישיב על חרפתו [ומכל מקום יהיה לו עונש] מכל מקום יטור לו איבה בלבו על בזיון התורה ואם יבוא אחר לנקום נקמתו [ב]יום המשפט ישתוק ולא ימחה בידו ועל זה אמרו כל תלמיד חכם שאינו [נוקם ו]נוטר כנחש אינו תלמיד חכם הואיל ואין תורתו חשובה בעיניו ואינו מקפיד על בזיונה ומכל מקום אם מפייסים אותו צריך להתפייס מיד שבפיוס זה כבר נתקן כבוד התורה ועל זה אמרו כל המעביר על מדותיו ומוחל למי שמפייסו מעבירין לו על כל פשעיו וכל זה בצער הגוף אבל בדבר שבממון אף תלמיד חכם אסור ליטור בלבו ואין צריך לומר לנקום. והנוקם מחבירו או הנוטר עובר בלא תעשה שנאמר לא תקום ולא תטור את בני עמך [(בפ' קדושים תהיו)] איזהו [ו] נקימה אמר לו השאילני קרדומך ולא השאילו ולמחר בא חבירו אצלו ואמר לו השאילני מגלך ואמר לו איני משאילך כדרך שלא השאלתני זו היא נקימה ואם אמר לו הריני משאילך ואיני כמותך זו היא נטירה אלא (רמב"ם) ימחה הדבר מלבו ולא יזכירנו ולא יעלה על לב לעולם וצריך כל האדם ליזהר בזה:

(ד) [(רמב"ם בסה"מ בעשין סימן ו' וגם הרמב"ן בהשגות שם סי' ז' מודה לזה וכ"ש שהמגלת אסתר שם סק"ב כתב שאין הגירסא כמ"ש הרמב"ן וכ"ה בפ"ק דתמורה דף ג' סע"ב כדבריו וכן פירש"י שם. סמ"ג עשין סי' ח')] מצות עשה לידבק ביודעי ה' ו[ב]תורתו שנאמר ובו תדבק [(בפרשת עקב יו"ד כ') ונכפל הציווי במקום אחר שנאמר ולדבקה בו (ס"פ נצבים) ואמרו רז"ל] וכי אפשר לאדם לידבק בשכינה אלא כך אמרו חכמים (ספרי) בפירוש מצוה זו הדבק בחכמים ובתלמידיהם כדי ללמוד ממעשיהם וכן ציוו חכמים ואמרו הוי מתאבק בעפר רגליהם והוי שותה בצמא את דבריהם לפיכך

צריך כל אדם להשתדל לישא (כתובות קי"א) בת תלמיד חכם ולהשיא בתו לתלמיד חכם ולאכול ולשתות עם תלמידי חכמים ולעשות פרקמטיא לתלמידי חכמים (רמב"ם) ולהתחבר להם בכל מיני חיבור שנאמר ולדבקה בו וכל הנהנה (ברכות ס"ד) מסעודה שתלמיד חכם שרוי בתוכה כאילו נהנה מזיו השכינה. [ועוד דרשו בספרי שם ולדבקה בו למד דברי אגדה שמתוך כך אתה מכיר את מי שאמר והיה העולם (ועיין באדר"ן פכ"ט ועיין בגמ' פ' בתרא דיומא דף ע"ה ע"א ע"פ והמן כורע גד הוא והוא מהמכילתא):

ה) מצוה על כל אדם לאהוב את כל אחד ואחד מישראל כגופו שנאמר ואהבת לרעך כמוך לפיכך צריך לחוס על כבודו ועל ממונו (פ"ג דאבות) כמו שחס על כבוד וממון שלו וה[מ]תכבד בקלון חבירו אין לו חלק לעולם הבא (הג"מ) ואינו נקרא רעך לענין אהבה בלב אלא כשהוא רעך בתורה ומצות אבל אדם רשע שאינו מקבל תוכחה מצוה לשנאתו שנאמר יראת ה' שנאת רע (אבל מצוין להחיותו ומוזהרין על ממונו כמו ממון שאר ישראל הכשרים שנאמר כי תראה חמור שנאך וגו' אלא אם כן עבר עבירה להכעיס או שהוא מומר לכל התורה שדינו כנכרי) ואהבת הגר (רמב"ם ת"כ) שבא ונכנס מארץ מרחק תחת כנפי השכינה הוא ב' מצות עשה א' מפני שהוא בכלל רעיך וא' מפני שהוא גר והתורה אמרה ואהבתם את הגר:

ו) (רמב"ם ות"כ) כל השונא בלבו אחד מישראל הכשרים עובר בלא תעשה שנאמר לא תשנא את אחיך בלבבך וכשיחטא איש לאיש לא ישטמנו וישתוק

אלא מצוה עליו להודיע[ו] ולומר לו למה עשית לי כך וכך שנאמר הוכח תוכיח את עמיתך ואם רוצה למחול לו ולא להוכיח[ו] הרי זה מדת חסידות ולא הקפידה [ה]תורה אלא על המשטמה :

ז) הרואה את חבריו שחטא או שהלך בדרך לא טובה מצוה עליו להחזירו למוטב ולהודיעו שהוא חוטא על נפשו במעשיו הרעים שנאמר הוכח תוכיח את עמיתך ואם לא קיבלו ממנו יחזור ויוכיחנו שנאמר הוכח תוכיח אפילו מאה פעמים (ערכין ל"ו) עד שיכנו החוטא או יקללנו ואינו מחויב להוכיח אלא עמיתו שהוא חבריו שהוא גס בו אבל איש אחר שאם יוכיחנו ישנאנו וינקום ממנו אינו צריך להוכיחו כיון שבודאי לא ישמע לו אבל חבריו (הג"מ סמ"ג מ"א ס' תר"ח) אפילו אם יודע שלא ישמע לו חייב להוכיחו אלא אם כן הוא חוטא בשוגג שאז אנו אומרים מוטב שיהיה שוגג ואל יהיה מזיד (ע' רמ"א שם). ורבים אפילו הם מזידין אין להוכיחם יותר מפעם אחת אם ידוע לו שדבריו אינם נשמעים ועל זה אמרו כשם שמצוה לומר (יבמות ס"ה) דבר הנשמע כך מצוה שלא לומר דבר שלא נשמע ואם הם שוגגים אין להוכיחם כלל שמוטב שיהיו שוגגים ואל יהיו מזידיים. במה דברים אמורים ביחיד המוכיח אבל [על] הבית דין [מוטל להוכיחם ולגעור במ] שיש בידם למחות צריכים למחות שלא יהיו נתפשים באותו עון ואפילו הוא דבר (מ"א שם) שאיסורו אינו אלא מספק ואפילו אם רבים הם השוגגים ואין להם ...

סדר צדקה יתקן

אזא בלוד עלא תלביד וזלד או אפר חלות או סב לעב
לכל רבית תבנית אמ חתום לעב כלל אמתו או לא רבית
עו עבד חסדות לא תפיכל מרד אמ דא השקלה
(3) היילא אמ תפידו שלטא או שלחן הכדק או טעב
עלוב ילדו אמתו או מולק אלהים שלוח

מוטא דא תפלו כדעלי הכד' למא חתום תבנית
אמ חתום לעב אמ אמ תפלו זומא ומא ווכמא שלח
רבית תבנית לעב אמ (הכד' או א) רבית
שלוח מולק או וקלמ (מא ס' תפ' זמא זמא חתום רבית
ספח חתום שלוח שלוח שלוח זכ' אמ אמ אמ

אזא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא
ווכמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא
אמ זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא
אמ זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא
אמ זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא
אמ זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא
אמ זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא
אמ זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא
אמ זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא
אמ זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא

אזא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא
זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא
זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא
זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא
זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא
זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא
זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא
זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא
זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא
זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא

זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא
זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא
זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא
זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא
זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא
זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא
זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא
זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא
זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא
זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא זמא

השקלה זמא זמא

